

[Wiinblad.]

I den Skrivelse fra Brandchefen, som jeg omtalte før, staar der bl. a.:

„Med Hensyn til *Brandfare indefra*“ — i Museet selv — „..... vil Sikkerheden mod denne kræve, at al *Beboelse*, Varmeværk med tilhørende Brændselsoplag, Konservatorværksteder og Laboratorier med mulig tilhørende Oplag af brandfarlige Vædsker (Sprit, Benzin) indrettes i Bygninger, der er fuldstændig (ved Brandmur eller fritbeliggende) adskilt fra Museumsbygningerne.“

Og endvidere siger han, at i Museumsbygninger bør der ikke findes noget Ildsted eller nogen Skorsten.

Det ærede Medlem Hr. Zahle og jeg aflagde forleden et Besøg i denne Filial af Nationalmuseet, og vi stødte ganske rigtigt paa en Dør, hvorpaa der stod skrevet: Ild, Lys og Tobaksrygning er forbudt. Det skulde altsaa være Sikkerhedsforanstaltningen. Men da vi aabnede Døren ind til Museet, mødte der os det festlige Syn af en gammeldags Jernovn, hvori Ilden buldrede lystigt; inde bag den Dør, hvorpaa der stod Forbud mod Ild, stod en Övn og brændte! I et andet af Rummene var Ovnen ikke tændt endnu, da vi kom, men det af Brandchefen forbudte Brændselsoplag manglede ikke. Det laa i al Gemytlighed hen over Gulvet. Koks og Brænde laa spredt ud over Gulvet!

I disse samme Rum og andre Rum, hvor der findes Ildsted, er de tre Samlinger anbragt. Genstandene er aflæstet som Flyttesager og sammenstuvet, og her arbejdes der ogsaa ved elektrisk Lys. Der staar nok paa Døren „Lys forbudt“, men ikke desto mindre arbejdede man, da vi kom derind, ved elektrisk Lys — til Trods for Brandchefens Udtalelser og Opslag paa Døren! Om der ogsaa ryges, tør jeg ikke paastaa, men det ærede Medlem Hr. Zahle og jeg fandt en Cigarstump i Vinduet, saa det kunde tyde derpaa.

Men der ryges Tobak i andre Dele af Museumsbygningen, til Trods for Plakaterne om „Tobaksrygning forbudt“. Paa første Sal, ind imellem Museets Lokaler, er der anbragt en privat Forretning, den saakaldte „Kunst for Varer“. Her ordner man sig naturlig med Lys, Varme og Tobaksrygning som i andre Forretninger.

Men saa kommer der et Forhold, som jeg stærkt vil henlede baade Ministerens og ærede Medlemmers Opmærksomhed paa: Inde i selve Museets Hus er der anbragt et Marketenderi. Det er jo ikke sandsynligt,

vel snarere ganske umuligt at tænke sig et Marketenderi uden Ildsted og Skorsten, hvor der fyres op; det finder naturligvis ogsaa Sted i dette Marketenderi, hvor der bl. a. serveres for Tandlægeskolens Elever og Lærere, og naturligvis koges der, ryges der o. s. v., som man nu gør det i ethvert Marketenderi.

Hertil kommer endnu en mærkelig Ting: I Marketenderiet er der en Dør, en almindelig, dobbeltfløjet Trædør, der fører ind til den Del af Museet, der ligger i samme Etage som Marketenderiet. Naturligvis er denne Dør laaset, men det er jo ikke nogen stor Beskyttelse. For at Eleverne paa Skolen kan komme ind i Marketenderiet, maa de nu gaa ud ad deres egen Port og ind ad Museets; men man kan dog gøre det nemmere for dem, for, som jeg nævnte før, Nr. 17 og Nr. 19 hører til det samme Palæ, er det samme Hus. Skolens Stinkkammer med Lokalisatorapparaterne, som jeg omtalte før, støder lige op til Muren til Nr. 19, og hvis man hugger et Hul i denne Mur i Stinkkammeret, saa er man inde i Museet og inde i Marketenderiet.

Mange ærede Medlemmer kan vist huske, at Folkemuseet i sin Tid var anbragt i den saakaldte Panoptikonbygning paa Vesterbrogade. I Begyndelsen af 1926 udbrød der Ildløs i en Restauration under Museet, og Offentligheden harmedes i den Anledning og gav Udtryk for stor Indignation over, at de værdifulde Genstande var anbragt under saa farefulde Forhold. Folkemuseet blev saa ogsaa flyttet, dels ud i Bredgade, dels til Husarkasernen og dels til Nationalmuseet.

Jeg gør opmærksom paa, at Panoptikonbygningen er en forholdsvis moderne Bygning, hvor Brandfaren er forholdsvis ringe; men man flyttede altsaa Museet, og nu finder man en Del af det i dette gamle Hus med Blus i gamle Kakkelovne. Jeg beder ærede Medlemmer betænke, hvor paradisk denne Ordning er: Man flyttede Museets Genstande af Frygt for en Restauration — og anbringer dem over et Marketenderi: Tør jeg spørge: Er det en forsvarlig Maade at handle paa?

Det var ogsaa med Vemod, jeg betragtede Dr. Knud Rasmussens Samling, som han har tilvejebragt under Lidelser og Besvær. Jeg tænkte paa, at denne Mand, Knud Rasmussen, i 1925 havde været med til at rejse den store Sum af 2 300 000 Kr., for at Museumssagerne kunde blive anbragt godt og sikkert, og i dette Hus, i dette gamle, gamle Hus, med brændende Kakkelovne, med Smedie under sig, med Marke-